

Ar. Konow

Juutalaisteurastuksesta.

Aina siitä asti, jolloin teuraseläinten pakollinen tainnuttaminen teurastuksessa Suomessa tuli keskustelun alaiseksi — esim. vuoden 1897 säätykokouksessa, missä kysymystä kuitenkin ei lopullisesti ratkaistu — on eri tahoilta vaadittu että juutalaisten rituaalinen teurastus olisi laillisessa järjestyksessä kiellettävä, vaan on näitä vaatimuksia torjuttu juutalaisten ja filosemiittiemme puolelta, jotka rituaaliselle teurastukselle tahtovat antaa uskonnollisen merkityksen ja arvattavasti arvelevat että juutalaisten kansalaisoikeuksien rajottamista maassamme jossain määrin voisi korvata heille antamalla meidän käsitteitä inhimillisyydestä loukkaavia erikoisoikeuksia kotieläinten teurastuksen suhteen.

Kuten tiedetään on meillä vuodelta 1902 teurastuslaki, joka verrattain ankaran rangaistuksen uhalla vaatii teuraseläinten tainnuttamista ja sovellettiin aluksi tämän lain vaatimuksia myöskin juutalaisiin. Mutta seuraavana vuonna hankkivat nämät, käyttäen hyväkseen maassa vallitsevia laittomia oloja Bobrikoffin avustuksella itselleen oikeuden teurastaa rituaalinsa mukaan. Tästä on seurauksena ollut se epäilemättä nurja asiain-tila, että kristitty ja juutalainen teurastaja meillä samaan aikaan ja samojen seinien sisässä toimittavat teurastustaan, toinen uhattuna korkeilla sakoilla teosta, joka toiselle on luvallinen. Sellaista ei tapahdu missään muussa maassa eikä meidänkään lainsäädännössä löydy sille vastinetta. Joko kuten Saksin kuningaskunnassa, Sveitsissä ja Reussin ruhtinaskunnassa juu-

talaisten vastustamisesta huolimatta on säädetty yleinen, kaikkia yhtäläisesti koskeva tainnutuspakko, tai on, kuten useimmissa Saksan valtioissa, juutalaisille onnistunut toistaiseksi viivyttää kysymyksen ratkaisua.

Tätä meillä vallitsevaa epäkohtaa onkin moitittu Helsingin teurastajayhdistyksen puolelta, jonka jäsenet eivät ainoastaan ole kieltäyneet ostamasta schäktattujen *) eläinten lihaa, jota eivät juutalaiset rituaalisista syistä itse käytä, vaan jotka myöskin julkisesti — Eläinsuojelus, toukokuu 1905, — ovat lausuneet inhonsa tätä teurastustapaa vastaan. Vielä ovat Uudenmaan eläinsuojelusyhdistyksen viime keväänä toimeenpanemissa teurastuskursseissa olleet oppilaat kirjoituksessa Helsingin Sanomissa, 7 p. kesäkuuta 1905, »Hirveää eläinrääkkäystä Helsingin kaupungissa», lausuneet toivomuksensa että hallituksemme viipymättä ryhtyisi rituaalisen schäktaamisen kieltämiseen Suomessa. Näiden lausuntojen johdosta on Uudenmaan eläinsuojelusyhdistys valmistavana toimenpiteenä tammikuussa tänä vuonna kaikkiin maamme kuntiin lähettänyt kirjoituksen, jossa pyydetään että kysymys kuntakokouksessa otettaisiin keskusteltavaksi sekä että senjälkeen tehty päätös pöytäkirjan otteena lähetettäisiin yhdistykselle tarpeellisiin toimenpiteisiin ryhtymistä varten. Kirjoitukseen oli liitetty eversti Forstenin mukailema selonteko eri teurastustavoista sekä näkyvään paikkaan ripustettava kehoitus kansalle: »Lakimme ja teurastuskysymys.» **)

Helmikuussa vihdoin asetettiin komitea, johon kuului jäseniä kaikista kaupungin eläinsuojelusyhdistyksistä, ja joka on tehtäväkseen ottanut Senaatilta anoa ei ainoastaan että asetus 31 päivältä heinäkuuta 1903, joka koskee juutalaisten teurastustapaa, kumottaisiin,

*) Schäktaus on juutalaisteurastuksen fakkiniimitys, jota tässä lyhykäisyyden vuoksi käytän.

**) Vastauksia on saapunut useasta kunnasta, kaikki siihen suuntaan meneviä että schäktausta ei kauvemmin maassamme olisi siedettävä.

vaan myös että kaikellinen schäktaus siipikarjankin suhteen*) laillisesti kiellettäisiin.

Maassamme on nykyään ainoastaan noin 150 juutalaisperhettä, jotka kaikki asuvat suuremmissa kaupungeissa. Siksi on myöskin suurimmalle osalle kansamme rituaalinen teurastus kokonaan outo kysymys. Mutta jos — tai kenties oikeammin kun — juutalaiset saavat toivomuksensa täysistä kansalaisyhteisyyksistä Suomessa täytetyksi ja kun sen johdosta heidän heimolaisensa meillä tulevat hakemaan turvaa muualla vallitsevan vainoomisen ja väkivallan alta, silloin myöskin heidän rituaalinen teurastustapansa tulee käytäntöön otettavaksi yli koko maan, ei ainoastaan suurkaupunkien teurastuslaitoksissa, vaan joka pitäjässä, joka kylässä, jollei juutalaisia sitä ennen ole pakotettu maan lakeja noudattamaan.

Mitä täydellisimmiksi ja kivuttomimmiksi uuden aikaiset teurastustavat tulevat ja lakkaamatta tehdään tällä alalla uusia keksintöjä — sitä enemmän barbaariselta, sitä enemmän aikakaudellemme sopimattomalta tulee tuo kaksituhatta vuotta sitten säädetty teurastustapa tuntumaan. Mitä paheksumisen myrskyä sen jatkuva käyttäminen tulee herättämään suomalaisille määrätyn tainnuttamispakon ohessa kaikkialla, missä juutalaisia oleskelee, mitä rettelöitä ja sekasortoa se tuleekaan aiheuttamaan!

Juutalaiset pyytävät nyt kansalaisyhteisyyksiä Suomessa, mutta samalla vaativat he itselleen oikeuden rikkoa niitä lakeja vastaan, joita Suomen kansa itse noudattaa. Missä on oikeus tässä? Sopivammalla tavalla tuskin voisimmeakaan juutalaisia kasvattaa vastaanottamaan niitä kansalaisyhteisyyksiä, joita he pyytävät, kuin ensin heitä opettamalla kunnioittamaan lakeja siinä maassa, jossa anovat kotopaikkaoikeutta. Siksi meidän hallituksemme, kaikkien humanisesti ajattelevien ihmisten avustamana, pakottakoon juutalaisia maassamme jättämään rituaalin noudattamisen, joka

*) Katso Uudenmaan eläinsuojeluyhdistyksen vuosikertomus v. 1904.

täällä vallitsevien moraalikäsitteiden mukaan on pidettävä kauheana eläinräkkäyksenä.

Jotta lukija saisi käsityksen siitä tyytymättömyydestä ja siitä vastenmielisyydestä, jota juutalaisteurasutus herättää ammattimiesten joukossa teurastuksen alalla maissa, missä juutalaisia löytyy runsaslukuisemmin kuin meillä, liitän tähän otteen kirjoituksesta, jonka on julkaissut Berliner Tierchutz-Verein'in puheenjohtaja, eläinsuojelusalalla tunnettu kirjailija Hermann Stenz, Archiv für Tierschutzbestrebungen nimisessä lehtisessä 31 jan. 1906. Schäktaus on kaikkialla sama; hankkioon siis jokainen itselleen tietoja siitä, mitä tulevaisuudessa meitä omassa maassamme odottaa, jos ei schäktausta viipymättä kielletä.

»Julkaisu, joka on varsin suuresta merkityksestä.

Tammikuun numero Leipzigissä ilmestyvästä »Deutscher Tierfreund»istä julkaisee: »*Tulokset tainnutamis- ja schäktaustapojen arvostelemisesta 585 teurastuslaitoksessa Saksassa*». Näihin asti ovat kaikki yritykset saada käytäntöön yhtäläinen, mahdollisimman tuskaton teurastustapa (laukaus aivoihin) rauennut tyhjiin juutalaisten jyrkän vastarinnan tähden, koska heidän uskontonsa muka vaatii schäktausta (kaulaleikkausta) ilman edellätapahtuvaa tainnuttamista ja koska sitäpaitsi schäktaus noin 378 auktoritetin lausuntojen mukaan ei olisi pidettävä eläinräkkäyksenä. Näiden lausuntojen nojalla ja koska juutalaisille asetuksenmukaisesti oli säädetty uskonnonvapaus torjuttiin aina hallitusten ja parlamenttien puolelta tainnuttamispakon säätämistä teurastuksessa. Säättää se muille kuin juutalaisille teurastajille ei käynyt päinsä, sillä näyttihän mahdottomalta rangaista kristittyjä tainnuttamisen laininlyömisestä, kun taas samanlainen teko juutalaisten suhteen jäisi rankaisematta. Niin tuli schäktauksesta hauta koko teurastusuudistuksille, mutta samalla vaatimus schäktauksen kieltämisestä päävaatimukseksi melkein kaikkien eläinsuojelusyhdistysten ohjelmassa.

Jollei tahtonut luopua kaikista yrityksistä päästä yhtäläiseen, nykyajan inhimillisempää ajanhenkeä vastaavaan teurastustapaan, olivat juutalaisten kokoonhaallimat lausunnot schäktauksesta tehtävät tehottomiksi. Lähes kaksi vuosikymmentä jäi kysymys ratkaisemattomaksi; mutta nyt on tuo varustus kaatunut. Saksalaisten eläinsuojelusyhdistysten liitto on vuonna 1905 lähettänyt kysymyskiertokirjeen 25 erityisellä kysymyksellä kaikille teurastuslaitosten päämiehille, kaikille johtaville teurastushuoneen eläinlääkäreille ja joukolle lihataarkastajia. Liitto on siis juuri kääntynyt niiden henkilöiden puoleen, jotka tuhatkertaisesta omasta kokemuksesta tuntevat schäktauksen ja myöskin ovat tilaisuudessa tätä teurastustapaa vertailemaan teurastukseen uusialkaisilla kuula- ja naula-ampumakoneilla. Aikaisemmat lausunnot ovat osaksi professorien antamat, jotka eivät teurastusammattia tunteneet ja joiden läsnäollessa schäktausta vartavasten oli toimitettava, jotta sitä oppisivat tuntemaan. Sitä paitsi ovat nämä lausunnot annetut aikana, jolloin täydellisemmiksi tehtyjä ampumakoneita ei vielä oltu keksitty.

Eläinsuojeluliike saattaa riemuita. Verrattuna siihen runsaaseen aineistoon, joka nyt on joutunut sen käsiin, ovat kaikki aikaisemmat hyökkäykset schäktausta vastaan pidettävät lasten leikkinä.

Kaikki lausunnot ovat vapaaehtoisesti annetut, ilman mitään sivuvaikutusta, ilman kaikkea maksua tai maksunlupausta jos lausunto kävisi toivottuun suuntaan. Tätä viimemainittua seikkaa erittäin ilmotuksessa huomautetaan, koska aikanaan eläinlääkäri Friedemann-Neuwied julkisesti on kertonut että juutalaiset olivat tarjonneet hänelle 200 Rmk. schäktausta puoltavasta lausunnosta.

Sen ohessa että schäktauksen raivoisat puolustajat väittävät että he joutuisivat omantunnon ahdinkoon, jos schäktaus poistettaisiin, tuntuu se seikka hyvin merkilliseltä, että 44 kaupungissa, joissa vuodelta 1896 on runsaslukuinen juutalainen väestö, ei schäktausta käytetä, vaikka se ei niissä ole kielletty. Tästä voi päät-

tää että monelle juutalaiselle schäktaus ei lainkaan ole mikään pyhä toimitus».

Julkaisen tässä lyhykäisesti osan näistä huomiota herättävistä tuloksista ja liitän niihin herra Stenzin paikottain tehdyt huomautukset.

Kysymys 1.

Mitä tainnuttamistapaa pidätte inhimillisyyden, tieteen ja ammatin kannalta täydellisimpänä?

578 vastausta. — Näistä 283 puoltavat kaikkien eläinten ampumista, 126 kaikkien eläinten lyömällä tainnuttamista, 165 ampumista ja lyömistä, riippuen eläinlajista, 2 leikkaustainnuttamista kaikille eläimille, 2 leikkaus-, ampuma- tai lyömätainnuttamista, riippuen eläinlajista.

Mitään selityksiä ei tämä esittäminen vaadi! — 578 teurastushuoneen johtajasta ovat:

574 asettautunut tainnuttamatonta schäktausta vastaan.

Siis on suurilukuinen enemmistö hylännyt tainnuttamattoman schäktauksen.

Kysymys 3.

Tunnetteko parannuksia, joita schäktauksessa ja sen valmistuksissa menestyksellä voisi käyttää?

428 vastausta. — 220:ssä teurastuslaitoksessa ei löydy varustuksia schäktauksen parantamiseksi. 152:ssä oli päänpitäjiä, 19:sta aluksia, 12:ssä kaatamiskoneita, 37:ssä maahanpanokoneita.

Useimmissa teurastuslaitoksissa ovat nämät n. s. parannukset hyljätty, koska ovat »ensimmäisen luokan kidutuskoneita», »ainoastaan omiaan kärsimyksiä pidentämään», »kauheita piinauslaitoksia» tai ovat »epäkäytännölliset ja vaikeita käsitellä». »Kaikki koetettu, ei mitään hyväksytty». »Tainnuttaminen olisi ainoa todellinen parannus».

Vastaukset kysymys 3:een antavat tämän surkean tuloksen:

Israelilaisten tainnuttamaton schäktausta ei teknilliseltä eikä eläinystävälliseltä kannalta voi parantaa*).

Kysymys 6.

Teurastetaanko schäktaamalla teurastuslaitoksesanne enempi kuin mikä on tarpeellista juutalaisperheiden elatukseksi?

350 vastausta. 175: Teurastetaan! 175: Ei teurasteta!

71:ssä kaupungissa schäktaamalla teurastetaan 40—100 prosenttia pienemmistä eläimistä.

Ei yhdessäkään näistä kaupungeista ole juutalaista väestöä, joka läheskään tarvitsisi neljännesosan tästä lihamäärästä.

Täydellistä vallattomuutta harjotetaan siis schäktauksen suhteen.**)

Kysymys 7.

Onko Teidän mielipiteenne mukaan schäktattu liha parempaa tai kauemmin säilyvää? (kuin tainnutettujen eläinten liha).

475 vastausta. — 293: Ei! 25: Molemmat lajit lihaa ovat yhtä hyvät. 4: Eroavaisuus on sangen pieni. 3: Epätietoista, riippuu teurastustavasta. 29: On! 21: Schäktattu liha on vaan kauemmin säilyvää (19) vaan kauniimpaa (2).

Olikin jo tarpeen että schäktauksen puolustukseksi

*) Meidän on erityisesti pantava huomioon ne kokemukset joihin saksalaisissa teurastuslaitoksissa on tultu näiden n. s. parannuksien suhteen. Sillä täällä asuvat juutalaiset ovat Helsingin teurastajien ja muutamain eläinystävään uudistuneiden hyökkäysten johdosta schäktausta vastaan tarjonneet erälle eläin-suojelusyhdistyksemme puheenjohtajalle 100 mk. mielen mukaan käytettäväksi, sillä ehdolla että hyökkäykset lakkaisivat. Nyt Saksassa tehdyt kokemukset tekevät sen meille selväksi, että kaikki parannukset käytännössä ainoastaan lisäävät eläinten kärsimyksiä.

***) Samanlaisia mietteitä voi tehdä olosuhteista Helsingin teurastuslaitoksessa, jossa muutamat suomalaisetkin teurastajat käyttävät schäktausta, saadakseen juutalaistenkin joukossa ostajia.

ja pysyttelemiseksi yhä uudestaan esiintuotu väite, että verenvuodatus olisi täydellisempi ja schäktattu liha kauemmin säilyisi, teurastuslaitosten johtajien arvostelujen kautta tarmokkaasti torjuttiin.

Kiihkolla rabbiinit tätä kokonaan väärää väitöstä julistivat maailmalle ja nyt on tämä rabbiinein todistus kokonaan ja ainaiseksi kumottu!

Kysymys 8.

Eikö schäktaus pääasiallisesti parantuisi, jos ki-duttavien valmistusten sijaan (kaataminen, köyttäminen, j. n. e.) paikkakunnalla tavallinen tainnuttaminen tulisi käytäntöön? jos siis schäktausleikkaus seuraisi tainnuttamisen jälkeen?

496 vastausta. — 493: myöntävää, 3: kieltävää.

Kun rabbiinit väittävät: Schäktaus edellä tapahtuvan tainnuttamisen jälkeen ei enään ole meille mikään uskontotoimitus! Silloin meidän on vastattava:

Oikeauskoisimmatkin juutalaiset ovat suostuneet mitä tuntuviimpiin muutoksiin uskontonsa toimituksissa.

Nykyinen jumalanpalvelus synagoogassa on mullistus verrattuna vanhaan juutalaiseen temppeleipalvelukseen!

Yksin mooseksen määräyksissä niin ankarasti käsketty uhripalvelus on uudemman ajan vaatimuksista hylätty.

Myöskin juutalainen lihatarkastus on muuttunut narripeliksi, schäktaajan täytyy »Bdika»ssaan nurkumatta alistua valtiollisen lihatarkastuksen määräysten alle. *)

Schäktauksessakin monet kohdat talmudilaisissa määräyksissä laiminlyödään. (Jälkileikkaus, eläinten tarkastaminen, schäktaus ja rukoileminen sikojen läsnäollessa, schäktaajan pako virheellisessä schäktauksessa, verenkauppa j. n. e.)

Kuten huomaamme sallivat ja hyväksyvät schäk-

*) Helsingin teurastuslaitoksessa on tapahtunut että samaa lihaa, mitä schäktaaja on määrännyt nautittavaksi («koscher») on tarkastava eläinlääkäri huomannut nystyrätaudin saastuttamaksi ja tuominut maahan kaivettavaksi.

taajat ja rabbiinit kaikissa mitä tärkeimpiä muutoksia; ainoastaan leikkauksesta elävän eläimen kaulaan — tuosta leikkauksesta elävään lihaan — siitä eivät luovu! Kaikkia muita uskonntoimituksia voidaan muuttaa, ainoastaan tämä uskonntoimitus on pidettävä pyhänä!

Kysymys 9.

Luuletteko edeltäpäin tapahtuvan tainnuttamisen ehkäisevän verenvuodatusta?

523 vastausta. — 472: Tainnuttaminen ei tee mitään vahinkoa, 5: Erehdys, 46: Tainnuttaminen ehkäisee verenvuodatusta.

Kysymys 15 a.

Tuottaako schäktaus nopeammin tajuttomuuden, kuin hyvin suunnattu vasaranisku tai laukaus?

440 vastausta. — 437: Ei! 2: Yhtäläisesti. 1: Tuottaa.

Näiden vastausten johdosta on schäktaus rabbiineilta suuresti ylistettynä tainnuttamistapana osansa loppuun näytellyt.

99 prosenttia teurastuslaitosten johtajista väittävät omien kokemuksiensa nojalla, joita on tehty teurastus-huoneessa (ei laboratooreissa tai anatomiatutkimuk-sissa) ettei schäktauksessa pikemmin tajuuttomuutta saavuteta kuin lyömisellä tai laukauksella!

Kysymys 15 b.

Kuinka pitkän ajan perästä katoavat havaintonne mukaan tietoisuus ja tunto?

Kaikkia tainnuttamistapoja käytettäessä on kuten tunnettu tainnuttamisen suhteen yhdentekevää jos eläin on nuori, vanha, lihava, laiha, voimallinen, heikko, vilkas, hidas, hyvinhoidettu, syötetty, nälkäinen tai jano-nainen; jokainen hyvin suunnattu naula- tai kuulaulau-kaus tai jokainen voimakkaasti tehty vasaranisku tain-

nuttaa eläimen salamannopeudella, olkoon sitten mitä luonnetta hyvänsä.

Tainnuttamattomassa schäktauksessa ovat yllämainitut eläimen tilat suurimmasta merkityksestä, ne ehkäisevät tai edistävät verenvuodatusta, monen eläimen suhteen on jälkileikkaus tehtävä, toisten suhteen sitä ei tarvita! Tavata oikeat, tulppamuodostuksen kautta suljetut verisuonet, ei ole jokaisen tehtävä.

142:ssa teurastushuoneessa kärsivät eläimet täydessä tajunnassa 3—4—5—6 minuuttia, 31:ssä 6—7—8—9 minuuttia, 19:ssä 9—12—32 minuuttia.

Kysymys 15 d.

Pidättekö itse schäktausleikkausta kipua tuottavana?

441 vastausta. — 367 myöntävää, 73 kieltävää, 1: epävarma.

Suurin osa teurastuslaitoksien johtajista pitää schäktausleikkausta kipua tuottavana, koska nahka ja tuntohermoja läpileikataan.

Vähemmistö ei pidä leikkausta heti, vaan jonkun ajan kuluttua kipua tuottavana.

Yritystä pelastaa schäkkaus sillä, että schäkkausleikkausta sanotaan kivuttomaksi, täytyy näiden uudempien teurastushuoneenjohtajien havaintojen nojalla pitää kokonaan epäonnistuneena.

Kysymys 15 e.

Ovatko mielestänne heti schäkkausleikkauksen jälkeen tapahtuvat liikkeet kivun ilmiöitä ja vastustusliikkeitä, tai onko niitä pidettävä refleksiliikkeinä?

432 vastausta. — 125: Kivun ilmiöitä, 23: Vastustusliikkeitä, 152: Molempia, 80: Ensiksi ilmaisevat kipua ja vastustusta, sitte refleksiliikkeitä, 8: Kipua ja vastustusta yhdistettynä kuolemantuskaan, pelkoon, yri-tyksiin päästä vapaaksi.

Kysymys 16.

Oletteko huomannut että eläimiä kaadettaessa olisi vahingoitettu?

451 vastausta. — 343 myöntävää, 108 kieltävää.

151:ssä vahinkoja yleistä laatua. 179:ssä sarvienmurtoja, 29:ssä luidenmurtoa (lantiot, kylkiluut, nenäluu, olkaluut, jalat j. n. e.) 23: lantioiden, nahan, olkaluiden, kylkiluiden rikkoutumista ja verenjuoksua nahan alla ja sieramista.

Kysymys 17.

Salliiko schäktaaja kristittyjen teurastajien tehdä jälkileikkauksen tai tekeekö hän sen itse?

Tällä kysymyksellä olemme pääasiallisesti tahtoneet tutkia, jos ylipäänsä jälkileikkausta käytetään.

421 vastausta. — 365:ssä teurastuslaitoksessa käytetään jälkileikkausta, 56:ssa ei käytetä.

Siis tapahtuu schäktauspuolustajien aikaisemmin niin ankarasti kieltämä jälkileikkaus suljetuissa verisuonissa ja tämä eläinten eläessä.

Useassa teurastuslaitoksessa toimittaa schäktaaja jälkileikkauksen itse.

Koska jälkileikkaus on rituaalisesti kielletty — yhden tekevä kuka sen toimittaa — niin suuri osa puhtaaksi («koscher») leimattua lihaa jota oikeauskoiset juutalaiset käyttävät ei ole «koscher», vaan »trepha» (saastaista).

Kysymys 18 b.

Pidättekö kaulan ankaraa jännitystä päänpitäjällä eläinräikkäyksenä?

458 vastausta. — 413 myöntävää, 33 kieltävää, 12: riippuu siitä miten se toimitetaan.

Kaksi pääehtoa schäktausvalmistuksissa: eläinten kaatamista, kaulan jännitystä ja pään asettamista sarville pitävät melkein kaikki teurastushuoneenjohtajat eläinräikkäyksenä.

Tämän nojalla ovat schäktausvalmistukset pidettä-

vät hyljättävinä teurastustoimituksina, joita ei enään nykyaikaisissa teurastuslaitoksissa olisi siedettävä tai joita edeltäpäin tapahtuvan salamannopealla eläinten tainuttamisella olisi tehtävä inhimillisemmäksi.

Kysymys 19 a.

Tekeekö schäktaus kokonaisuudessaan Teihin sellaisen vaikutuksen että se olisi juhlallinen, uskonnollinen toimitus?

483 vastausta. — 471 kieltävää, 6 myöntävää, 6: lie uskonnollinen toimitus.

471:n kieltävän vastauksen joukossa ovat muutamia hyvinkin drastillisia. Luettelemme tässä muutamia niistä.

»Ei mikään uskonnollinen toimitus, koska siinä usein leikkiä lasketaan». — »Teurastajat tekevät schäktaajasta pilkkaa». — »Schäktaus ei ole uskonnon kanssa missään tekemisessä». — »Kaikkeaa muuta, vaan ei mikään uskonnollisesti juhlallinen toimitus». — »Ei koskaan voi siinä ympäristössä tuntua uskonnolliselta toimitukselta». — »Paljasta narripeliä, joka schäktaajan tarkastuksen kautta oikein todistetaan». — »Uskonnollinen toimitus, joka on muiden tarkotusten tekosyy».

Kysymys 20.

Tapahtuuko sikojen teurastus samassa huoneessa ja samaan aikaan schäktauksen kanssa?

Kuten tiedetään ei schäktausta saa toimittaa eikä schäktausrukousta lukea sikojen läsnäollessa; sama on huomioon otettava jos on otaksuttava että sikoja on läheisyydessä tai voisivat juosta ohitse.

Tunnettu on missä määrin oikeauskoiset juutalaiset sikoja pelkäävät. Mutta pienemmissä teurastuslaitoksissa on mahdoton pitää schäktattavia eläimiä ja sikoja erillään.

Sikojen läheisyydessä schäktattujen eläinten lihaa arvostellaan kuitenkin »koscher»iksi vaikkei sen pitäisi

kelvata oikeuskoisten juutalaisten nautittavaksi. Kuitenkin nämät sitä vastustamatta nauttivat.

Kysymys 23 b.

Pidättekö schäktausta uudenaikaisiin tainuttamistapoihin, kuula- tai naulalaukaus, verrattuna, eläinrääkkäyksenä?

488 vastausta. — 466: Schäktaus on eläinrääkkäystä. 22: Schäktaus ei ole eläinrääkkäystä.

Näistä 22 johtajasta ovat useimmat sitä mieltä, että schäktausvalmistukset ovat eläinrääkkäystä. — 175 sanovat mitä ankarimmin sanoin schäktausta eläinrääkkäykseksi.

Huomioon pantava on, että ne eläinlääkärit ja teurastushuoneenjohtajat, jotka aikanaan antoivat lausuntoja schäktauksen puolustukseksi, koska silloin (1890) parempia teurastustapoja ei tunnettu, melkein kaikki ovat peruuttaneet senaikaisia lausuntojaan (!).

Kysymys 25.

Mitä uudenaikaisempia tainuttamista varten käytettäviä koneita on aina käytännössä?

320 vastausta. — 160:ssa teurastushuoneessa kuula-ampumakoneet, 72:ssa naula-ampumakoneet, 88:ssa moilemmat lajit.

Useat näistä teurastuslaitoksista ovat tehneet näiden ampumakoneiden käyttäminen pakolliseksi, myöskin kun on vältettävä tapaturmatapauksia tai vaaroja virheellisessä schäktauksessa, tai silloin kuin on schäkattujen eläinten kärsimyksistä tehtävä pikainen loppu. Esim. kun schäkattut eläimet repivät itsensä irti ja juoksentelevat ympäri ammottava haava kaulassa ovat nämä salamannopeasti tappavat koneet olleet erinomaisesti hyödyksi».

Jotta yleisö saisi käsityksen sen rituaalin oikeasta merkityksestä, jonka pysyttämiseksi juutalaiset niin kiihkeästi taistelevat, liitän tähän käännöksen Berliner Tierchutzverein'in julkaisemasta kirjoituksesta:

„Mitä käskee juutalainen uskonlaki schäktauksen suhteen?“

Sen ohessa, että Saksin kuningaskunnassa vuodesta 1892 ja vapaassa Sveitsissä vuodesta 1893 israelilaisten rituaalinen teurastustapa on laillisen, yleisen tainnuttamispakon kautta käytännöstä poistettu, taistelevat muissa valtioissa, ennen kaikkea Saksassa, eläinsuojelusyhdistykset turhaan tainnuttamatonta schäktausta vastaan. Mitkään asialliset syyt eivät juutalaisiin pysty. Myöskin ne heidän joukossaan, jotka eivät rituaalista muuten välitä, vaativat heimolaistensa tähden schäktauksen käytännössä pysyttämistä.

Tuotakoon esille mitä todistuksia hyvänsä siitä että sekä ennen, sen kestäessä ja jälkeenpäin tuo toimitus on suurta eläinrääkkäystä; se kaikki ei hyödytä mitään. Todistuksia torjutaan juutalaisvihana, järkea selitetään järjettömyydeksi ja schäktausta jatketaan.

Mistä syystä sitten juutalaiset, jotka muuten edistymishalustaan kehuvat, eivät valitse mitään helpompaa ja vähemmän kiduttavaa teurastustapaa? Älykäänä ajattelijoina heidän on myönnettävä, että salaman nopea tappaminen aivoihin ampumisen kautta on kaikista täydellisin, koska aivot ovat tunne-elämän keskus ja aivojen hävitys heti sammuttaa tietoisuuden.

Schäktaukeen jyrkkä puolustaminen johtuu siitä, että hurskaat juutalaiset uskovat, että mooseksenlaki olisi schäktausta käskenyt, ja koska heidän uskontonsa on pyhä, eivät he pidä schäktauksen traditsioonin kautta pyhitettyä tapaa julmana.

Päinvastoin ovat he vakuutettuja siitä, että heidän pyhä uskontonsa on pitänyt huolta helpoimmasta ja vähimmin kiduttavasta tappamistavasta eläimille, jossa

olettamuksessa heitä on vahvistanut suuri joukko tie-teellisiä lausuntoja. Sellaista, vähintään kaksi vuosituhatta vanhaa, lujaa uskonnollista vakaumusta vastaan eivät riitä mitkään uudenaikaiset todistukset ja selviytykset, että schäktaus on julmuuden harjoittamista.

Me tahdomme toisin menetellä ja itse juutalaisten uskontosääntöjen nojalla todistaa, että juutalaiset tässä suhteessa erehtyvät. Tahdomme tuoda esiin selviä ja kumoamattomia todistuksia, joiden mukaan juutalainen rituaalilaki ei lainkaan pyrkinyt eläimille schäktauksen kautta helppoa kuolemaa valmistamaan. Vielä lisäksi tahdomme todistaa, että juutalainen uskonnonlaki rituaalisessa schäktauksessa sallii mitä suurinta julmuutta käytettävän eläimiä kohtaan.

Esityksemme kautta tulee koko schäktauskysymys yhdellä iskulla kokonaan muuttumaan. Ei kukaan järkevä ja hyväasuopa, ennen kaikkea ei kukaan uskonnollinen ihminen enään voi schäktausta puolustaa. Eivät myöskään juutalaiset, sillä heidänkin silmänsä täten avataan.

Jos joku eläviä, vedestä otettuja kaloja kopassa tai verkossa kotiinsa kantaa, niin hän sen tekee siksi, ettei aavista, mitkä tuskat kalaparkojen tuossa säiliössä on kärsittävä. Nehän ovat mykkiä, eivät voi huutaa eivätkä voi toisellakaan tavalla ihmisen huomiota kärsimyksiinsä kiinnittää. Mutta jos on kysymyksessä olevalle henkilölle saanut selvitetyn, että kuolintuskat kalalla, joka on ilman vaikutuksen alaisena, tarkkaan ovat yhtä kauheita, kuin sen kuivalla elävän olennon, jota veden alla pidetään ja jolta siten ilmaa puuttuu, niin hän, jos hänellä on sydän paikallaan, ei milloinkaan enään elävää kalaa kuivana kuljeta, vaan pitää sen tappamisesta huolen. Niin on muidenkin teuraseläinten laita. Kukaan kunnan ihminen ei tahallaan eläintä kiduta ja jos se on tapettava, niin suo hän sille helpoimman kuoleman.

Ennenkuin lähemmin puhumme mooseksenlain mukaisesta teurastuksesta, tahdomme ensiksi lähemmin tutustua kuolemanrangaistukseen mooseksenlain mu-

kaan. Tämä vertaileminen on tärkeätä, jos yleensä tahtoo oppia tuntemaan sen ajan henkeä. Silloin oli ainoastaan neljää lajia mainitunlaatuista rangaistusta: kivittäminen, polttaminen, mestaaminen, tukehuttaminen.

Kivittäminen (5 Mos. 21: 21) tapahtui siten, että tuomittu sidottuna korkealta paikalta syöstiin alas. Jos ei kuolema tästä seurannut, täytyi yhden syyttäjästä viskata häntä raskaalla kivellä ja jos ei hän vielääkään kuollut, niin oli kaikkien katsojien häneen viskattava kiviä, siksi kunnes hän kuoli, (katso Maimonides, Sanhedrin, Luku 15 § 1).

Polttaminen tapahtui siten, että köyden avulla pakotettiin tuomittu avaamaan suunsa, jonne samalla vallettiin sulavaa metallia. (Maim. S. Luku 15 § 3).

Tukehuttaminen toimitettiin niin, että tuomittu polviin saakka maahan kaivettiin, hänen kaulaansa sidottiin kaksi köyttä ja yksi mies veti köydestä eteenpäin, toinen taaksepäin, siksi kunnes henki lähti. (Maim. S. L. 15 § 5).

Tehtävämme ei tässä ole arvostella juutalaisia uskontosääntöjä, vaan olemme oikeutetut vertailemaan mooseksenlaisia määrättyä ihmisten tappamista teuraseläinten tappamiseen. Jos juutalainen lainsäädäntö sellaisia kauheita kidutuksia ihmisten tappamisen suhteen käski, kidutuksia, joita ainoastaan taantuneimmissa kansoissa tapaa, niin tuskinpa voi uskoa, että tuo lainsäädäntö olisi yrittänyt halveksituille eläimille helppoa kuolemaa valmistaa.

Tarkastakaamme sentähden suorastaan eläinten tappamista mooseksenlain mukaan, ensiksi uhraamiseen määrättyjen eläinten hengeltä ottamista, joita ei schäktauksella tapettu.

Jerusalemiin pyhässä temppelessä käytettiin myöskin siipikarjaa uhrina. Tätä ei saisi schäktaamalla tappaa, vaan papin tuli peukalon kynnellä painaa niskan lävitse tai myös painaen kuljettaa kynttä edestakaisin, siksi kunnes niska olisi katkaistu. Papin tuli sitten syödä liha. (Siis ilman schäktausta!) Tämä raakamainen, jokaista hellempää tunnetta loukkaava uhriiipikarjan tap-

paminen on määrätty 3 Mos. 1: 15, vielä 3 Mos. 5: 8 sekä laajasti Maimon. Mase Korbonaus osa 6 § 23.

Sovintopäivänä vietiin templi aikana karitsa korpeen. Karitsan piti kuvaannollisesti ottaa päällensä Israelin synnit ja niitä kuolemallaan sovittaa. Korpeen saavutua heitettiin eläin vuorelta alas ja jätettiin ruhjotuun jäsenen kohtalonsa varaan.

Yhtä kauheaa oli kuolemaan tuomittujen eläinten tappaminen. Jos härkä, jolla kuitenkin ei ole järkeä, oli syypää ihmisen kuolemaan, niin oli hänen itsensä kuoltava. Tappamisen tuli tapahtua ainoastaan äsken mainitulla julmalla kivittämällä.

Esille tuoduista paikoista ilmenee vanhan mooseksen lainsäädännön taantunut henki ja ettei se ainoastaan inhoittavinta eläinräökkäystä salli, vaan sitä itse käskee! Joskin käsite »julma» paikan, ajan ja sivistyskannan mukaan vaihtelee, ovat kuitenkin tässä esitetyt raamatun käskemät julmuudet kaikkina aikoina pidettävä julmuuden huippuna. Joka siis myöntää teuraseläinten schäktaukselle (johtuva 5 Mos. 12: 21) eläinsuojelevaa tarkotusta, halveksii alusta alkain ihmisen järkeä.

Jos nyt olemme riittävästi selittäneet mooseksen lainmukaisen eläinten tappamisen julmuutta, tahdomme seuraavassa antaa ratkaisevan todistuksen siitä, että myöskin rituaalinen teurastus sallii inhottavinta julmuutta schäktauksessa. Joka tätä epäilee, tarkastakoon esitettyjä kohtia.

Riittävien tietojen puutteessa juutalaisten schäktausmääräysten suhteen ovat monet, vieläpä kuuluisat kristityt oppineet suostuneet antamaan lausuntoja schäktauksen puolustukseksi, niissä selittäen, ettei juutalaisessa uskonnossa vaaditussa rituaalissa verenvuodassa olisi minkäänlaista eläinräökkäystä. Jo siitä syystä, että näissä lausunnoissa ei ole otettu huomioon schäktausleikkauksen edellä, sen kuluessa ja jälestä tapahtuvia seikkoja, jotka kaikki ovat julmaa eläinräökkäystä, niin niillä ei ole mitään todellista arvoa. Schäkattava eläin on ensin maahan heitettävä. Sellaisella rysäh-

dyksellä se kaatuu useasti, että teurastushuoneen seinät särisevät. Sarvien ja kylkiluiden taivuttaminen on varsin tavallista. Kapulalla ja köydellä tahi turvan yli asetetuilla vitjoilla kierretään sitten päätä luonnottomasti ja pidetään kaula pingoitettuna kiinni, joten suuria kärsimyksiä eläimelle aikaan saadaan. Tässä tuskallisessa asemassa täytyy peljästyneen eläimen maata vavisten mutta liikkumatta. Siksi kunnes schäktausleikkaus suoritetaan viipyy (kaatamisesta luettuna) 7—10 minuuttia. Kokonainen ijankaikkisuus eläimelle! Verenvuodattamisen aikana lyö se useasti, kiihkeästi ähkien, epätoivosena päättään vasten kivipermantoa. Haavassa tapahtuvan tulppamuodostuksen tähden tavallisesti verenvuoto viivytetään; silloin teurastaja kaivelee haavassa kaulasuonia poikkileikatakseen. Kaiken tuon kuolemantuskan, nuo kidutukset ja kärsimykset on eläimen kärsittävä täydessä, selvässä tajunnassa. Siksi hirvittävä näky tuo schäktaus on, että useimmat ihmiset sitä inhovat eivätkä milloinkaan enään siinä tahdo olla saapuvilla.

Koska, ihmeellistä kyllä, 378 lausunnossa, joita juutalaiset ovat koonneet ja painattaneet, näille silminnähtäville ja schäktauksessa varsin välttämättömille julmuuksille tuskin mitään merkitystä annetaan, todistaa jo yksinään tämä seikka kuinka vähän arvoa näillä lausunnoilla on.

Mutta schäktausta puolustavat lausunnot ovat jo itsessäänkin väärää. Herrat lausuntojen antajat ovat kokonaan tässä suhteessa sotkeutuneet. Jos heidän tulisi tuomion edessä lausuntojaan valalla vahvistaa, niin joutuisivat mitä pahimpaan pulaan. He ovat nimittäin lausuneet, että rituaalinen schäktaus, s. o. verenvuodatus schäktausleikkauksen kautta ei olisi eläinrääkkäystä. Täten ovat ne kuitenkin jotakin asiallisesti valheellista lausuneet; sillä rituaalinen schäktaus ei ole missään yhteydessä verenvuodatuksen kanssa; se ei mitään verenvuodatusta vaadi.

Kaikkien rabbinein uskontolakina hyväksymässä otteessa Talmudista Schulchan Aruch (Joreh deah) osa

22 § 2 luetaan sanasta sanaan: »Eläinten kaulasuonia ei tarvitse leikata». — Rituaalinen schäktaus riippuu vaan siitä, että henki- ja ruokakurkku läpileikataan. Sch. A. osassa 21 § 1 sanotaan: »Henki- ja ruokakurkku on leikattava».

Toisin on siipikarjan schäktauksen kanssa. Siinä ovat kaulasuonet läpileikattavat. Mutta miksi? Erityisen syyn siihen saamme Sch. A. osa 22 § 1: »Siipikarjan kaulasuonet ovat leikattavat tai schäktauksen jälkeen puhkaistavat, joten veri vielä lämpimänä juoksee ulos eikä hydy. Jos ei niitä ole läpileikattu eikä puhkaistu, niin on eläin palasissa, ei kokonaisena paistettava».

Sitävastoin nelijalkaisten eläinten kaulasuonia ei tarvitse leikata, Sch. A. osa 22 § 2 annetulla perusteella: »lihaa ei kokonaisena paisteta, vaan kappalettain. Jos mieli sen kokonaisena paistaa, niin ovat kaulasuonet läpileikattavat tai jälkeinpäin puhkaistavat. Ellei tätä ole tehty, älköön sitä paistettako kokonaisena, vaan paloitettuna».

Päivänselvästi on täten todistettu, ettei verenvuodattamisella ole mitään yhteyttä schäktauksen kanssa. Tosin ovat juutalaiset kielletyt verta nauttimasta, kuitenkin pidetään toisella tavalla huoli veren poistamisesta. Rituaalisesti vaan määrätään, jos liha on kokonaisena tai palotettuna paistettava. — Taisteluissa schäktausta vastaan on aina kysymys nelijalkaisten eläinten tainnuttamisen saanut etusijan ja juutalaiset jyrkästi sitä vastustavat, tuoden esille, että ainoastaan heidän tainnuttamattomassa schäktauksessa heille uskonnollisesti käsketty verenvuodatus täydellisimmin tapahtuisi. Vaan juutalainen uskontolaki ei pidä (kuten ylempänä on esitetty) kaulasuonien leikkaamista nimenomaan tarpeellisena! Schäktattujen nelijalkaisten eläinten lihasta poistavat juutalaiset veren suolaa päälle ripottamalla.

Tämän selvityksen, voisimme myöskin sanoa paljastuksen nojalla, esiintyy teurastuskysymys kokonaan uudessa valossa. Juutalaisten ahkerasti kokoomat lausunnot ovat kurssinsa menettäneet; sillä ne ovat koko-

naan toisilla edellytyksillä tehdyt. Ei kukaan senaikaisista lausunnonantajista voi tämän paljastuksen jälkeen pysyä kiinni lausunnossaan. Kukapa uskaltaisi tieteellisen nimensä nojalla todistaa että tappaminen yksinomaan henki- ja ruokakurkun läpileikkaamisella eläimen valtimosuonten koskemattomina pysytettäessä ja veren esteettömästi päähän tulviessa sekä tunnon vireillä ollessa ei olisi varsin pitkälinen ja julma, vaan parhain ja helpoin kuolintapa? Mutta niin kuitenkin vaatii rituaali. Se mitä lausuntojen antajat schäktauksessa ylistivät, verenvuodatus, ei lainkaan kuulu rituaaliseen schäktaukseen, jota meidän yksinomaan tulee arvostella. Näemme siis, miten perusteettomat nämät lausunnot ovat, koska mooseksenlailla ei milloinkaan ollut tarkoitus valmistaa eläimille tuskatonta kuolemaa, koska se verenvuodatuksen piti schäktauksessa tarpeettomana.

Kuitenkin on vielä olemassa muutamia vähimmäysmääräyksiä rituaalisen schäktauksen vaatimuksissa. Ei läpileikkaaminen, vaan ainoastaan uurtaminen on oikealle («koscher») schäktaukselle määrätty ehto.

Sch. A. osa 21 § 1 sanotaan: »Jos enemmän kuin puolet henki- ja ruokakurkusta on uurettu, niin se on »koscher»! Ja siinä eivät ole vielä schäktausvaatimukset lausutut. Ei samassa paikassakaan tarvitse tuon puoliuurroksen tapahtua henki- ja ruokakurkussa, vaan riittää jo, jos toiselta puolelta yksi neljännes, toiselta myöskin neljännes leikataan!

Sch. A. osa 21 § 3 määrää: »Jos hän on shäktaamaan ruvennut ja sillä aikaa henkitorvi on kääntynyt ja hän toisella paikalla leikkaamisen lopettaa; — jos molemmat uurrokset yhteenluettuina ovat puolta vähän suuremmat, niin se on »koscher». (!)

Huomaamme siis että rituaalilain mukaan schäktauksessa ei mistään verenvuodatuksesta ole kysymys ja että schäktauksessa jo pienet uurrokset eri osissa henki- ja ruokakurkkua riittävät. Onko yksikään 378 schäktauksen puolustajoista ottanut huomioon nämät arveluttavat paikat rituaalissa, kun auktoriteetillään ovat sanoneet schäktausta, jos se tarkkaan rituaalin mukaan tapahtuu, tuskattomaksi teurastustavaksi.

Järjen ja tunteen kannalta täytyy vastustaa tämän pyhänä pidetyn eläinrääkkäyksen voimassa pysyttämistä. Sitä kokonaan kumotaksemme täytyy meidän yhä jatkaa paljastuksiamme ja tuoda päivän valoon sen ilettävyyden huippukohdat.

Kuten kissa hiiren kanssa leikittelee, niin sallii rituaalinen schäktauslaki eläimiä varsin hitaasti kuolemaan kiduttaa; sillä ei terävä veitsikään ole ehtona; myöskään ei ole siinä määrättyä minkä ajan kuluessa schäktauksen tulee tapahtua.

Sch. A. osa 18 § 7 kuuluu: »Veitsellä, joka ei ole terävä, toimitettakoon schäktaus, joskin edes- ja takaisin leikkaamiseen kuluisi kokonainen päivä».

Seuraa vielä kauheampaa. Ei veitsikään ole schäktauksen välttämätön!

Sch. A. osa 6 § 1 kuuluu: »Kaikilla esineillä voidaan schäktaus toimittaa, lasipalalla, kivellä, ruo'olla, hampaalla ja kynsillä».

Tässä meillä on määräykset, jotka juutalainen uskontolaki schäktauksen suhteen on tehnyt ja niitä ainoastaan otettakoon huomioon schäktausta uskonnollisena, pyhänä sääntönä arvosteltaessa.

Siinä on nyt schäktausrituaali, jolle juutalaiset uskonnon- ja omantunnon vapauden nimessä vaativat rajatonta suvaitsevaisuutta! Kuvailkaamme mielessämme schäktausta, sellaisena kuin se rituaalisesti on sallittu. Siinä makaa edessämme maassa onneton eläin sidottuna. Kaula on tylsällä veitsellä tai lasipalalla, kivellä tai kynsillä ei läpileikattuna vaan uurrettuna ja sekin ainoastaan puolet henki- ja ruokakurkusta. Kaulavaltimot ovat haavoittamattomina, verenkierto jatkuu.

Täydessä tajunnassa voi tämä eläin elää useita tunteja, vieläpä päivänkin. Se on kauheasti kidutettu, vaan rituaalin mukaan oikein (koscher) schäkattuu.

Ja sellaista raakuutta uskaltavat juutalaiset meidän valistuneena aikanamme puolustaa? Schäktauksen tähden viivyttävät he tarpeellisen, yleisen teuraseläinten ampumisen voimaan astumista ja löytyy vielä n. s. asiantuntijoita, jotka antavat todistuksia että schäktaus,

kun se tarkkaan rituaalin mukaan tapahtuu, on parhain ja helpoin teurastustapa? Kun edes juutalaiset myöntäisivät sen olevan jumalanpilkkäämistä, kun sellaisiin raakoihin ja sydämmettämiin rituaalimääräyksiin jumalaa ja uskontoa sekoitetaan. Jokaisen kunnan juutalaisen täytyy juuri uskontonsa ja omantuntonsa tähden sellaisia raakoa rituaalimääräyksiä paheksua.

Tähän asti on schäktauksen esittäminen uskonnollisena toimituksena ollut sen olemassa pysyttelemisen ja sen loukkaamattomuuden lujana tukeena viranomaisiin nähden. Tämä tuki on nyt hävitetty. Uskonnonvapautta on myönnetty ainoastaan jos ei sen kautta kansalaisvelvollisuuksia millään tavalla loukata. Näihin velvollisuuksiin kuuluu juutalaisiin nähden myöskin eläinräökkäystä vastaan säädettyjen lakien noudattaminen.

Koska rituaalinen schäktaus ainoastaan nelijalkaisten eläinten henki- ja ruokakurkun läpileikkaamista tai uurtamista vaatii, sitävastoin pitää kaulasuonien avaamista, siis verenvuodatuksen ja sen ohessa eläimen pikaisemman kuoleman tarpeettomana, niin schäktauserituaali selvästi kehottaa räikeimpään eläinräökkäykseen. Ei minkään hallituksen, joka pitää itseänsä sivistyneenä, enään sovi viivytellä schäktauksen ankarinta kieltämistä maassaan. Tässä suhteessa ei tarvitse epäröidä, kun jo nykyään suurin osa juutalaisia schäktaamatonta lihaa nauttii.

Myöskin kaikille puolueille, kaikille yleisten mieliteiden äänenkannattajille, kaikkien valtioiden ihmisystävälle ja humanisteille kaikukoon kehoitus olla arvostelematta lausuntojen perustalla, joita juutalaiset ovat schäktauksen tueksi haalineet kokoon ja jotka totuuden valossa eivät ole muuta kuin jättiläiserehdys.

Kaikki sivistyneet ihmis- ja eläinystävät koko voimallaan pyrkikööt siihen, että heti kaikissa valtioissa tuskattomin teurastustapa tulee käytäntöön; nelijalkaisille eläimille laukauksella aivoihin, siipikarjalle ja kaloille tainnuttamisiskulla aivoihin jälkeenpäin seuraavine verenlaskuineen. Kaikki rikkominen, joka

tapahtuu pistämällä täydessä tajunnassa olevia eläimiä, on kussakin eri tapauksessa rangaistava raskauttavan luontoisena eläinräökkäyksenä».

»Hyökkäykset schäktausta vastaan, koska se on teurastusmuutosten ydinkohta, siis uudelleen alkavat. Ei juutalaisviha ole siihen syynä, vaan osaanotto miljonain eläinten äärettömiin kärsimyksiin, jotka kaikki turhaan odottavat parempaa kuolintapaa niin kauvan kun hyljättävä schäktaus on esteenä jokaiselle yleiselle ihmilliselle muutokselle teurastuskysymyksessä. Jos hurskaat juutalaiset todellakin ovat jumalaisia ihmisiä, niin on niiden kaikin voimin yritettävä muuttaa inhottavaa, kysymyskiertokirjeiden kautta paljastettua todellisuutta. Ainoastaan heidän niskottelemisestaan on tähän asti riippunut että valtava summa teuraseläinten syytöntä, kokonaan tarkotuksetonta kärsimystä ei jole poistettu!»

Jos juutalaiset ymmärtäisivät aikansa henkeä, niin he tässä viipymättä antaisivat perään. Ammattimiesten vastaukset teurastuksen alalla huokuvat suurimmaksi osaksi sellaista harmia ja paheksumista, vieläpä ylenkatsetta schäktausta vastaan, että tämä vaan tulee antamaan uutta aihetta juutalaisvihaajien hyökkäyksille. Meidän mielestämme muuten niin edistyvillä juutalaisilla ei pitäisi olla mitään etua siitä että teurastuskysymyksessä esiintyvät mustimpana taantumispuolueena ja siten tekevät itsensä vihatuiksi kaikilta tunteellisilta ihmisiltä. Juutalaiset itse, ihmiskunta ja eläinmaailma hyötyisivät siitä, että schäktaus poistettaisiin.»

Juutalaiset vastustavat kaikkialla laillista tainnutuspakkoa teurastuksessa, koska tämä muka loukkaisi heidän uskonnollisia määräyksiä. Mutta kuinka monta juutalaista elää nykyään tarkkaan mooseksen sääntöjen mukaan. Muistettakoon vaan niitä juutalaisia, jotka tekevät työtä sabattina ja lähettävät lapsensa kouluun,

vaikka tämä (2 Mos. 31, 14—15) on kuolemanuhalla kielletty, muistettakoon vielä niitä useita juutalaisia, jotka eivät enään syö rituaalin mukaan — olen itse viime kesänä laivamatkalla nähnyt juutalaisen kauppiaan Viipurista syövän schäktaamatonta lihaa niin kauvan kun ei luullut tätä huomattavan, vaikka heti muuttui kasvissyöjäksi, kun rupesi epäilemään asiantuntijan olevan seurueessa. Ovatko nämät juutalaiset oikeutettuja puhumaan omantunnonahdingosta niin pian kuin tehdään vaatimuksia tainnuttomattoman schäktauksen poistamisesta?

Nykyinen valtio kieltää myös juutalaisilta paljon mitä mooseksen laki selvästi määrää, esim. epämieluisan vaimon hylkääminen (5 Mos. 24, 1), kivittäminen aviorikoksesta (3 Mos. 20, 10) tottelemattomien lasten, kivittäminen (5 Mos. 21, 21).

Sillä kansallisia ja inhimillisiä velvollisuuksia ei saa kenellekään luvattu uskonnonvapaus loukata. Ja schäktaus on silminnähtävä julmuus eläimiä kohtaan ja on siis rikoslakimme luku 43 § 15 mukaan hyljättävä.

Toivottava on että hallituksemme viipymättä suostuu eläinsuojelijain anomukseen schäktauksen kieltämisestä, muuten on meillä tulevaisuudessa odotettava lukematon määrä sanomalehtikiistoja, oikeusjutuja ja rettelöitä kaikkea laatua.

Asiaa harrastavia kehoitetaan hankkimaan lähempiä tietoja etevästä teoksesta: »Das betänbungelose Schächten der Israeliten von Dr von Schwartz» (Constans, Ackermanus Verlag. Preis Rmk. 4: 50).

Helsingissä, maaliskuussa 1906.

A. von Konow.

Teurastuskomitean sihteeri.